

Chris Dewitte (red.), *Wat met Brussel? Uitdagende perspectieven voor de hoofdstad*, Leuven, Davidsfonds, 2008, 144 pp., ISBN 978 90 5826 561 6 | Het boek bevat tien bijdragen. De eerste twee, van Paul De Ridder en Marc Platel, schetsen vooral de historische context. De laatste drie, van Naïma Charkaoui/Veerle Huwé, van Jari Demeulemeester, van Geert Van Istendael, behandelen meer algemene en specifieke aspecten. Toekomstscenario's vindt men dus voornamelijk in het middendeel. Vijf scenario's passeren de revue: Vlaanderen zonder Brussel ("*een bijkomstigheid en niet de moeite waard om er de toekomst van Vlaanderen door te laten hypothekeren*", Frans Crols), Vlaanderen met Brussel, Wallonië met Brussel, een condominium van Vlaanderen en Wallonië over Brussel, een Europees statuut voor Brussel (Derk Jan Eppink), de uitbouw van Brussel tot een gelijkwaardig derde Gewest-Gemeenschap vanuit een Brussels patriotisme (Philippe Van Parijs), de verfijning van het Belgische en Brusselse model door sociaal-cultureel de activering van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie in Brussel en door sociaaleconomisch de uitbouw van een Brussels-Brabantse Euro-Metropolis via transregionale samenwerkingsverbanden tussen

Brussel, Vlaanderen en Wallonië naar het voorbeeld van andere modellen zoals Lille-Kortrijk-Tournai (Els Witte). Alleen Van Parijs en Witte gaan dieper in op de verschillende scenario's, maar hun bijdragen verschenen ook reeds elders. Daarnaast is er een opmerkelijk essay van Johan Van den Driessche: *"Brussel en Vlaanderen, een economische Siamese tweeling"*. Vertrekkend van een *swot*-analyse wijst hij op de wederzijdse economische afhankelijkheid, waarbij ook Brussel niet zonder de *"Vlaamse ruit"* (Brussel-Gent-Antwerpen-Leuven, met als ruggengraat de as Antwerpen-Brussel) kan, *"het enige 'Vlaamse' stedelijk netwerk op internationaal topniveau"*. Daaruit concludeert hij dat de win-win operatie bestaat uit de samenvoeging van het Vlaamse en het Brusselse Gewest, waarbij de Franstaligen in Brussel op cultureel en persoonsgebonden vlak de nodige garanties via het statuut van autonome taalgemeenschap zouden krijgen. Afgezien van het verkeerdelijk reduceren van Brussel tot een bipolaire tegenstelling tussen Nederlandstaligen en Franstaligen (sociologisch grotendeels 'verfransten' genoemd), gaat hij onder meer voorbij aan de vaststelling dat de overgrote meerderheid van de Brusselaars (zo'n één miljoen inwoners) geen aansluiting wenst noch bij Vlaanderen noch bij Wallonië. Een interessant boek vanwege zijn vele invalshoeken en tegelijkertijd een gemiste kans om redactioneel de verschillende uitgangspunten en visies met elkaar te confronteren. Het zou ook de moeite geweest zijn om nog een andere Franstalige/Waalse auteur bij het project te betrekken, al was het maar om ook die argumenten en rationaliseringen beter te kennen. [Harry Van Velthoven]
